

RIES IJSSELDIJK

Je bent nooit geboren
en je gaat nooit dood

Uitgeverij Oorsprong

Inleiding

De hoofdstukken in dit boek dat je nu in handen hebt, volgen de levenscyclus van een menselijk wezen, die op zoek is naar de waarheid. De tekst leidt je van conceptie, via geboorte en de gebeurtenissen in het leven naar het eindstation, het stervensproces en de dood. In het eerste hoofdstuk wordt het proces van de geboorte beschreven. In het laatste hoofdstuk wordt de lezer geconfronteerd met de dood. Maar, alles wordt beschreven vanuit het oogpunt: ‘is het wel waar dat je geboren bent, leeft en sterft?’ In de loop van het boek streef ik er naar helderheid te verschaffen en waar mogelijk antwoorden aan te reiken aan de lezer hoe het ‘echte’ leven in elkaar steekt. Het is het uitwisselen van concepten tussen schrijver en lezer, dat wellicht kan leiden tot inzicht wat we werkelijk zijn en nooit van weg zijn geweest. Bewustzijn schrijft en Bewustzijn leest.

Laat je door de tekst meenemen in een stroom van ontdekkingen, studeer er niet op, vermoei je niet met het vinden van het antwoord. Het antwoord komt als de tijd er rijp voor is, of niet als het niet voor jou bestemd is. Tijdens het lezen kan het inzicht zo maar komen, of niet en dat is ook goed.

Let wel, alle woorden die er geschreven worden zijn in feite misleidend, omdat elk woord een object is in het Subject. Woorden trachten zowel een object te beschrijven als het Subject, het Bewustzijn. Eigenlijk gaat dat niet, want alles is Eenheid. En Eenheid kun je niet splitsen.

Ik was een jaar of 6, toen ik voor het eerst geconfronteerd werd met de dood. Mijn oma stierf, de moeder van mijn vader. Mijn vader was verdrietig, tranen rolden over zijn wangen. De warmte en liefde die zijn moeder hem had gegeven, eindigde hier. Alleen in zijn herinnering zou dit voort blijven bestaan. Ikzelf besepte toen voor het eerst, dat ieder leven en eigenlijk alles op deze aarde eindig is. Ik keek er toen nog niet zo filosofisch naar als ik nu doe, maar toch, ik besepte het wel. Er verschenen wel vragen naar aanleiding van de dood van mijn oma. ‘Waar gaat ze nu naar toe?’ vroeg ik aan mijn ouders. Het antwoord was vanuit hun katholieke opvoeding heel simpel: ‘Naar de hemel, want oma was altijd heel lief geweest. Als jij ook je hele leven lief bent, dan ga jij later als je dood bent ook naar de hemel.’

Dat leek mij toen wel wat. Ik stelde de hemel voor als een groot paradijs. Altijd mooi weer, spelen in de nabijheid van God en de engelen. Mooi vooruitzicht.

Ik besepte toen alleen niet dat ik God schiep naar mijn beeld als mens. Ik maakte een plaatje van Hem, de man op de troon met de baard. Dat God nooit een vrouw is snap ik eigenlijk niet zo goed. Later in mijn zoektocht naar wie ik nu werkelijk ben en waarom ik eigenlijk op deze aarde rondloop, zou dit beeld compleet veranderen, maar daarover later in dit boek.

Voor veel mensen is de dood heel angstaanjagend, hun leven waaraan ze zoveel waarde hechten stopt, hun ‘ik’ bestaat niet meer. Een onheilspellend zwart gat ontstaat, wat gaat er met mij gebeuren? De dood laat mijn leven eindigen. Laten

we dan wel in dit leven alles uithalen wat erin zit. We proberen, en dat is typisch westers denken, het voor elkaar te krijgen om wat je in je hoofd hebt, dat dan ook te bereiken. Puur materialistisch denken. Leven en dood zijn strikt gescheiden. Het oosterse denken is anders, leven en dood zijn veel meer verbonden met elkaar. Het is meer een vloeiende stroom van verbonden gebeurtenissen. In dit besef, dat leven en dood onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, ga je je realiseren, dat het volstrekt onmogelijk is om jezelf te onttrekken, als individu, aan de vloeiende stroom van gebeurtenissen. Het gebeurt zoals het gebeurt. Ieder individu is een onlosmakelijk deeltje van de totale manifestatie. Als wordt ingezien, dat het individu slechts een radertje is in de Totale Manifestatie, in de Schepping en er het besef ontstaat, dat het individu niet echt bestaat, dan zal het ego oplossen. Er is dan wel een menselijke vorm, maar zonder een claim van een ego dat hij¹ de bezitter daarvan is. Dan wordt er geleefd in het Hier en Nu. Het doenerschap wordt niet meer geclaimd door het ego. Wat rest is Onpersoonlijk Bewustzijn.

Als je van de typisch materialistische levenswijze het pad van zoeken op gaat, het zoeken naar wie je werkelijk bent, dan verlies je het verlangen naar meer geld, een nog mooier lichaam, meer aanzien, een goede gezondheid. Door het verlies van iets na te jagen, komt er rust en tijd om te reflecteren waar je mee bezig bent in dit leven.

Wat is dit najagen? In mijn optiek is het vulling geven aan

---

¹ Daar waar hij staat kan ook zij gelezen worden

een leegte. Leegte veroorzaakt verdriet en lijden en daardoor een verlangen naar een (ver-)vulling. Maar verdriet en lijden kunnen in het duale bestaan alleen bestaan als daar plezier en geluk tegenover staan. Deze dualiteit is terug te vinden in alle aspecten van het leven. Ook over het begrip dualiteit zal ik in dit boek later nog dieper ingaan. De hele Scheping is gebaseerd op dualiteit. In het begin van de zoektocht naar wie je bent, zal je plezierige en onplezierige momenten ervaren, maar ze verdwijnen weer, omdat je ervan uitgaat dat ze bij het ego horen. Je wilt af van die negativiteit. De belangrijke vraag komt dan op: hoe blijf ik voortdurend in die gelukzalige staat? Hoe blijf ik ver van het lijden? Doordat je momenten beleeft van vrede, geluk en rust, weet je dat het zoeken zin heeft, in principe moet je het kunnen verwezenlijken. Maar doordat er in je hoofd steeds gedachten ontstaan die zo maar op komen, zonder dat je er controle over hebt, blijft er onrust ontstaan, blijven we lijden. We leven steeds in het verleden en in de toekomst. De ervaringen, zeker de negatieve uit het verleden worden naar de toekomst geprojecteerd. En zo blijven we in een cirkel ronddraaien. Hoe doen de 'verlichten', de 'wijzen' dit dan? Wat maakt hen zo uniek dat ze voortdurend in de gelukzaligheid kunnen leven? Het geheim zit in het feit, dat ze in het NU leven. De wijze neemt het leven, zoals het op het pad komt, zonder er over te oordelen of aan te hechten. Maar er is nog een aspect wat de wijze naar voren zal brengen en dat is, dat alles de wil van God is. Alles wat je doet: eten, je brood snijden, lachen, bloemen plukken, denken, boos zijn, iemand helpen, wer-

ken, goede dingen doen, slechte dingen doen, je landbouwgrond met gif bespuiten, of juist met biologisch-dynamische mest bewerken; alles gebeurt overeenkomstig de Goddelijke universele wil.

Als je iets doet in je leven, heb je dan wel eens het idee dat je het zelf doet? De meeste mensen hebben, vermoed ik, het idee dat ze hun leven zelf besturen en bestieren. Maar als je heel goed observeert, dan kun je alleen maar tot de conclusie komen, dat je niets zelf doet. Je hebt niets zelf in de hand. Of wilde je je been breken? Wilde je ontslagen worden en die echtscheiding, je ging toch voor een gelukkig huwelijk? Of met nog wat simpeler voorbeelden: dat kopje dat uit je handen viel, of nog steeds niet de loterij gewonnen hebben. Laat je je bloed zelf stromen, verteer je het voedsel zelf? De lijst is oneindig! Niets doe je zelf. Het wordt gedaan en wij individuen, zijn de marionetten in het Universele Goddelijke spel.

Ik raad iedereen aan, ik heb het zelf ook gedaan, om aan het einde van de dag eens een tiental minuten te gaan zitten en kijken naar wat je die dag gedaan hebt. Hoe je beslissingen en handelingen zijn uitgekapt, welke invloed je nu werkelijk zelf hebt gehad op de beslissingen en handelingen. Waar kwam die handeling vandaan, wanneer en hoe kwam de gedachte op wat je moest doen. Als ik die advertentie niet in de krant had gelezen, dan had ik nooit die boodschappen gedaan. Als ik niet bij de vergadering was geweest, dan had ik die opdracht nooit uitgevoerd. Als je zuiver observeert, dan zul je uiteindelijk tot de conclusie komen, dat je niet de doener bent en ook nooit bent geweest. Zelfs het tot de conclusie

komen is voorbeschikt en komt voort uit je lotsbestemming en de wil van God.

Ja, zul je zeggen, als ik niets doe, dan kan ik wel de hele dag op mijn bed blijven liggen. Als je dat denkt, dan ga je voorbij aan de wens en de wil van God, dat je op tijd moet eten, boodschappen moet doen, je tuin omspitten, de telefoon moet aannemen, etc. Je kunt niet eens niets doen. Je krijgt dorst en je gaat drinken, na een tijdje vult je blaas zich en je moet naar het toilet. Wie zorgde voor de dorst, wie dwong je naar het toilet te gaan? Als je inziet, dat je niet de doener bent, dan valt er een last van je af. Je hoeft geen ijdele, trotse, arrogante man of vrouw te zijn, die boos en vol haatgevoelens is. Een laag zelfbeeld en negatief zijn naar jezelf, verdwijnt. Het glijdt volledig van je af. Het leven wordt dan geleefd in vrede en harmonie met de omgeving en met jezelf. Het grappige is dat je wel je leven gewoon doorleeft, je blijft werken en een kopje thee drinken met je vrienden. Alleen kijk je naar het wereldse rollenspel als een toeschouwer zonder oordelen. Een prachtige illusie en ook het kijken naar dat rollenspel is een illusie.

*Ik ben jullie droom binnen gekomen om je te vertellen,
dat je moet ophouden met jezelf pijn te doen, dat je moet
ophouden met lijden en dat je wakker moet worden.*

- Nisargadatta Maharaj -

Deze uitspraak is waar ik vanaf mijn dertigste jaar heel lang naar gezocht had: wakker worden. Dit is wat ik iedereen

toewens, ik hoop dat dit boek daartoe mag bijdragen. Je hebt het echter niet zelf in de hand. En besef voortdurend bij het lezen, dat de lezer en de schrijver Een zijn.

1.

Weet je zeker dat je geboren bent?

Voor wie geboren werd, is de dood zeker en zeker is de geboorte voor wie stierf. Daarom behoort gij niet te treuren om wat onvermijdelijk is.

- Bhagavad Gita -

Je kijkt naar je lichaam voor zover je het kunt waarnemen met je beperkte visie op je lichaam. Je eigen gezicht, ogen en de achterkant van je lichaam kun je niet zien, tenzij je een spiegel gebruikt. Soms kun je het nog wel voelen, als het je tenminste lukt om op je rug te krabben. Dat lichaam komt je voor als echt. Het voelt warm aan, je voelt je hartslag kloppen. Het ademen zorgt ervoor dat je borstkas op en neer gaat. Je huid als grens van je lichaam voegt zich prachtig om de botten en spieren die mooi gerangschikt zijn om een stevig lijf te krijgen. Dat ben je dan.

Die 'je' is ontstaan uit de samensmelting van de eicel en de zaadcel tijdens het bedrijven van de liefde van een vrouw en een man. Uit dat waterige klompje cellen wordt een menselijk wezen geformeerd. Het hele wezen ligt klaar in die zaad- en eicel. En dan komen die twee cellen ook nog eens samen en vormen dan één geheel. Is het geen wonder? En als

vader en moeder hoef je er verder niets aan te doen dat die cellen uitgroeien tot een wolk van een baby. Als toekomstige baby heb je er overigens geen weet van dat je een klompje cellen bent en in de baarmoeder heb je geen besef dat je je ontwikkelt in de buik van je toekomstige verzorger en dat je straks door haar gevoed gaat worden met de melk uit haar borsten. Van je vader heb je al helemaal geen weet, die is zo ver weg. Die staat helemaal buiten het lichaam van het wezen waarin jij je ontwikkelt. Als die cellen uit de beginfase zich zodanig hebben geformeerd dat je toonbaar bent voor de buitenwereld en levensvatbaar bent om zelfstandig te kunnen ademen, dan is het grote moment daar: de geboorte dient zich aan. Zo maar, na rond de negen maanden kom je naar buiten. Jij hebt er geen weet van of je er al uit moet komen uit dat warme zwembadje dat ze baarmoeder noemen en je moeder weet niet of jij al klaar bent voor die zware klus door dat geboortekanaal. Maar 'iets' weet exact dat nu het tijdstip is dat je ter wereld mag komen.

De geboorte vindt plaats, makkelijk of moeilijk dat hangt er maar van af hoe de condities zijn. Daar ben je dan, je eerste geluid is de 'oerhuil', je eerste ademdeug. De navelstreng is doorgeknipt en je zult het als menselijk wezen tot je lichamelijke dood verder alleen moeten doen. Geen enkele lichamelijke verbinding meer met wat voor wezen dan ook is er verder meer. Oké, lichamen aanraken, praten, maar verder ben je echt volledig op jezelf aangewezen.

Je bent geschapen en op de wereld gezet door de universele Oermoeder, de Bron, die jouw moeder en vader als